

LEVI

“Na de zomervakantie komt Levi bij jullie school. Levi is nog niet zo ver met alles,” zegt de juf van de peuterspeelzaal. “Hij vertelt weinig, hij onderneemt niet veel en is nog niet erg zelfredzaam,” vervolgt ze.

Ik ben wat eigenwijs en denk: ach, dat zal wel wat meevallen. Maar als het september is en Levi een paar dagen op school is, zie ik dat het niet meevalt. Levi zegt weinig, kan nog niet veel zelf en zit buiten het liefst naast mij op het bankje. Stijf tegen mij aan met zijn duim in z'n mond. Levi is niet nieuwsgierig, maar passief en teruggetrokken. Mijn duo-collega en ik ondernemen van alles om Levi actiever te laten worden: we vertellen hem veel, we betrekken hem bij alles, we stellen hem vaak vragen en prijzen hem uitbundig bij alles wat hij doet. Maar bovenal geven we hem de bevestiging en het vertrouwen dat het goed is en goed komt. Maar ondertussen maken we ons wel zorgen... Nieuwsgierig, emotioneel vrij zijn en samenwerken zijn de drie kernwaarden voor basisontwikkeling volgens *the late, great* Frea Janssen-Vos. Een pedagoge die mijn collega en ik hoog in het vaandel hebben staan. Geen van deze drie dingen zien we bij Levi en ik lig er soms echt van wakker. We delen onze zorgen met moeder en ook al benadrukken we dat Levi nog tijd heeft, dat we hem niet willen pushen en hem altijd zullen ondersteunen, toch komt ons gesprek erg hard binnen bij haar. Mijn collega en ik zijn zelf ook moeder en we verlaten die avond allemaal bedrukt de school.

Een paar weken later komt de moeder van Levi bij me en ze vertelt me het volgende:

“Het gaat niet zo goed bij ons thuis. Mijn man heeft een (te) drukke baan, ik heb een baan waar ik het totaal niet meer naar mijn zin heb en ondertussen gaat

het met Levi ook helemaal niet goed. We zijn het zat: zo hadden we het ons niet voorgesteld. We voelen ons beiden erg ongelukkig op het moment. We hebben onbetaald verlof opgenomen en we gaan op reis. We gaan vier maanden naar Australië. We komen half maart weer terug.”

Mijn mond valt open en ik kan alleen maar uitbrengen: “Wat geweldig!” Er is op dat moment nog geen Instagram, Facebook of wat dan ook, dus we hebben geen idee hoe het de familie vergaat... Ik denk vaak aan Levi en zijn dappere ouders die zo'n coole beslissing namen. Ik vind het zo stoer!

We maken op school de herfst, 11 november, Sinterklaas, kerst en de winter mee en dan ineens op, een van de eerste lentedagen, wordt er op de deur van ons lokaal geklopt.

“Het is Levi!” gillen mijn kinderen. En het is Levi. Bruinverbrand en opgewekt met een dinoshirtje en een kangoeroepetje op zijn hoofd stapt hij zelfverzekerd naar binnen!

“Levi!” gil ik nu ook.

Levi lacht en zegt nog maar even ter verduidelijking: “Ik ben het, Levi!”

Levi's moeder kijkt ook om de hoek en ik zie een trotse, ontspannen en gelukkige moeder! “Wauw,” zeg ik, “wat zien jullie er goed uit! Vertel, hoe is het?” Levi's moeder haalt adem om hun verhaal te vertellen, maar Levi is haar voor. “Ik ga het vertellen, mama,” zegt hij, en hij begint een monoloog van minstens tien minuten. Alles vertelt Levi: van het begin (“We gingen met het vliegtuig en mama moest huilen”) tot het eind (“We gingen weer naar huis en mama moest weer huilen”) en alles ertussenin. Spelen in zee, voetballen met jongens die een andere taal spreken en marshmallows roosteren boven een kampvuur. Kangoeroes zien in het wild, snorkelen met papa en vliegen in een helikopter boven de outback.

Wij luisteren ademloos en een tikkeltje jaloers toe. Wat een avontuur! En wat is er met de schuchtere, onzekere Levi gebeurd? Als we naar buiten gaan, gaat Levi met de klas mee en praat ik nog even met zijn moeder na. “Ik ben zo trots

op jullie allemaal! Ik vind jullie geweldig," zeg ik, en ik merk dat ik geëmotioneerd ben.

Levi's moeder is ook geëmotioneerd en zegt: "We zijn met een hele andere Levi teruggekomen. In Australië, waar wij helemaal tot rust kwamen, kwam Levi helemaal tot bloei. Hij voetbalde met andere kinderen, bouwde zandkastelen op het strand, ging vissen met zijn vader en veranderde helemaal. Deze reis heeft ons zoveel meer gebracht dan we ooit hadden kunnen denken." Ik kan alleen maar knikken. Ja, het is waar: de leraar doet er toe, maar het echte leven leert je soms het allermeest!